

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, zastoupen prof. JUDr. Miroslavem Bělinou, advokátem se sídlem Praha 1, Dlouhá 13, za účasti: 1) **Ředitelství silnic a dálnic**, se sídlem Čerčanská 12, Praha 4, 2) **JUDr. F. S.**, bytem XXX, 3) **Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, 4) **Město Lovosice**, se sídlem Školní 2, Lovosice, o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy č.j. 60/2008-510-RK/2 ze dne 28. 1. 2009,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra dopravy č.j. 60/2008-510-RK/2 ze dne 28. 1. 2009 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2049,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra dopravy č.j. 60/2008-510-RK/2 ze dne 28. 1. 2009, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva dopravy č.j. 633/2008-910-IPK/3 ze dne 4. 9. 2008 a toto prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že na základě žádosti investora dálnice D8, Ředitelství služby silnic a dálnic, bylo dne 30. 6. 2008 zahájeno stavební řízení na stavbu s označením „*Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, část B – most Vchynice*“, (stavební objekty stavby SO B 814 – příprava ploch ZS, skládek a dočasného záboru, objekt stavby SO B 834 – rekultivace ZS a skládek a objektu stavby SO B 836 – rekultivace ploch dočasného záboru). Po projednání věci bylo stavební povolení vydáno dne 4. 9. 2008, a žalobce proti němu podal dne 22. 9. 2008 rozklad. Rozkladová komise dospěla k závěru, že stavební řízení mělo za podklad stanovisko EIA, vydané v roce 1996 podle tehdy platného zákona č. 244/1992 Sb. Toto stanovisko bylo a je pojmáno pouze jako nezbytná odborná expertiza. Zákon č. 100/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se neprovedené stavební řízení nevztahuje. Podle zákona č. 244/1992 Sb. se při neakceptování podmínek nemusel tento postup nijak v rozhodnutí odůvodňovat (jedná se o expertizu). I kdyby se však aplikovala příslušná ustanovení zákona č. 100/2001 Sb., Ministerstvo dopravy v předmětném rozhodnutí naplnilo ustanovení § 4 tohoto zákona, a to tím způsobem, že uvedlo důvody, pro které tyto podmínky do stavebního povolení nezahrnulo. S tímto závěrem rozkladové komise se ministr dopravy ztotožnil.

Proti tomu rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce stručně vylíčil skutkový stav, dále se vyjádřil k podmínkám přípustnosti žaloby a k žalobní legitimaci žalobce, a jako žalobní důvody namítl nezákonnost stanoviska EIA ze dne 15. 11. 1996 pro dálnici D8-0805, dále nezákonnost výjimky ze zákazu stavět dálnice v CHKO České Středohoří ze dne 14. 2. 2001 a namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ohledně toho, jak se ministr dopravy vypořádal s námitkami žalobce ohledně využití podmínek stanoviska EIA. Žalobce navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí ministra dopravy ze dne 18. 1. 2009, tak jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 2. 9. 2008, dále aby zrušil stanovisko EIA ze dne 15. 11. 1996 a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný dne 23. 7. 2009 s tím, že by žaloba měla být odmítnuta, jelikož žalobce je osobou zjevně neoprávněnou k jejímu podání. K věci samé pak uvedl, že stanovisko EIA bylo vydáno v souladu se zákonem č. 244/1992 Sb., rozhodnutí o udělení výjimky jsou řádně zdůvodněná a žalobce jejich nezákonnost nijak neprokázal a s námitkami žalobce ohledně nepřevzetí podmínek stanoviska EIA se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu odmítl, resp. zamítl.

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 7. 6. 2011, v níž s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 18/2011 ze dne 1. 6. 2011 trval na svém právu podat žalobu a dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 91/2009-83 ze dne 19. 1. 2009, s tím, že žalovaný byl povinen podmínky

EIA zahrnout do svého rozhodnutí, aniž by však byla taková skutečnost z napadeného rozhodnutí doložitelná.

Další repliku žalobce napsal dne 21. 6. 2012, a odmítl v ní názory žalovaného o nedostatku své aktivní legitimace, vyjádřil názor, že i v žalobě proti stavebnímu povolení byl oprávněn domáhat se přezkumu rozhodnutí Ministerstva životního prostředí o výjimce ze zákazu stavět na území CHKO České Středohoří nové dálnice, doplnil svůj původní žalobní bod o nezákonnosti stanoviska SEA a EIA a upravil závěrečný návrh žaloby tak, že z něj vypustil požadavek na to, aby soud zrušil stanovisko EIA ze dne 15. 11. 1996.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.

Soud se především zabýval otázkou, zda žalobce je osobou oprávněnou k podání žaloby podle ust. § 65 odst. 2 soudního řádu správního. V této věci soud odkazuje na závěry, jež učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 6. 2011, č.j. 1 As 6/2011 – 347 (www.nsssoud.cz), z nichž je zřejmé, že žalobci jakožto občanskému sdružení, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny, náleželo postavení účastníka stavebního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, a tedy mohl být zkrácen na svých procesních právech. S odkazem na argumentaci v tomto rozsudku Nejvyššího správního soudu proto Městský soud v Praze konstatuje, že žaloba byla podána osobou oprávněnou k jejímu podání a nebyly tedy dány předpoklady pro její odmítnutí.

V prvním žalobním bodě žalobce brojil proti stanovisku EIA ze dne 15. 11. 1996 pro dálnici D8-0805, k čemuž uvedl, že předmětná stavba podléhá posouzení vlivu na životní prostředí a dle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. bylo stanovisko EIA nezbytným podkladem pro vydání stavebního povolení na danou stavbu. Přitom nezákonnost postupu Ministerstva životního prostředí při vydání stanoviska EIA je natolik závažná, že způsobuje nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu stanovisko EIA není samostatně soudně přezkoumatelné, ovšem soudní přezkum lze provést v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí, a proto požadoval přezkum zákonnosti stanoviska EIA č.j.: 400/3144/1618/OPVŽP/96 e.o. ze dne 15.11.1996, a to po stránce věcné i procesní. Žalobce dále uvedl, že stanovisko SEA, které bylo vydáno ke studii dálnice D8, stavba 0805, úsek Lovosice – Řehlovice, nebylo vydáno k žádné koncepci dle § 14 odst. 1 zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a je dle mínění žalobce rovněž nezákonné a nicotné. Tato studie není ani vodohospodářským plánem ani územně plánovací dokumentací a nelze ji považovat ani za koncepci schvalovanou na úrovni ústředních orgánů. Jde jen o studii jednoho konkrétního záměru dálnice D8, stavby 0805 Lovosice – Řehlovice. Ministerstvo životního prostředí tedy vůbec nemělo kompetenci vydat toto stanovisko SEA a vybírat varianty záměru dálnice D8 – 0805 Lovosice – Řehlovice. Varianty tohoto záměru, včetně předložených variant s různě dlouhými tunely, měly být správně posouzeny v procesu EIA. K tomu však nedošlo. Ustanovení § 14 odst. 3 zákona č. 244/1992 Sb. vyžadovalo, aby proběhlo veřejné projednání koncepce a aby nejméně 60 dní před tímto projednáním předkladatel této koncepce zveřejnil buď její návrh nebo návrh jejích zásad. Dle § 14 odst. 4 zákona má předkladatel koncepce poslat její návrh zpracovaný

s přihlédnutím k případným připomínkám veřejnosti na Ministerstvo životního prostředí, které má vydat stanovisko k tomuto návrhu koncepce. V daném případě však Ministerstvo životního prostředí nemá doklady o tom, že by návrh odborné studie o dálnici D8 – 0805 byl zveřejněn 60 dnů před veřejným projednáním, aby byla veřejnost předem informována o tomto jednání a nebyla zde dána možnost podat připomínky, ani se jednání účastnit. Ze zápisu z pracovního jednání ze dne 29.11.1994 na bývalém Okresním úřadě v Litoměřicích je přitom zřejmé, že Ministerstvo životního prostředí ani nezjišťovalo, zda veřejnost podala nějaké připomínky a zda byly zohledněny v návrhu odborné studie ke stavbě dálnice D8 – 0805. Ministerstvo životního prostředí nechránilo právo veřejnosti, aby se mohla seznámit s obsahem této koncepce, resp. se studií o dálnici D8 – 0805, a vyjádřit se k ní. Postup Ministerstva životního prostředí tak nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a je v rozporu s § 3 odst. 4 a 5 správního řádu. V roce 1996 byla zveřejněna dokumentace EIA, která již posuzovala jen dvě varianty (V1 a V2) dálnice D8 – 0805 ve vybraném koridoru „C“ s krátkými tunely podle stanoviska SEA ze dne 20.4.1995. Uvedeným postupem tak bylo zasaženo do práva žalobce seznámit se s návrhem koncepce vedení dálnice D8 – 0805 a s jejím posouzením z hlediska vlivů na životní prostředí a k těmto dokumentům se vyjádřit, neboť návrh koncepce a její posouzení nebyly náležitě zveřejněny a projednány. Tyto procesní nezákonnosti pak měly v konečném důsledku vliv na nezákonnost žalobou napadeného územního rozhodnutí, kterým umístěvaná trasa dálnice D8 – 0805 Lovosice – Řehlovice byla vybrána na základě výše uvedeného stanoviska EIA. Odborem posuzování vlivů na životní prostředí Ministerstva životního prostředí bylo dne 15.11.1996, podle ustanovení § 11 zákona č. 244/1992 Sb. vydáno pod č.j. 400/3144/1618/OPVŽP/96 e.o. souhlasné stanovisko s povrchovou trasou dálnice D8 – 0805 v koridoru „C2“. Vydání tohoto stanoviska je však rovněž nezákonné, neboť navázalo na již nezákonný proces výběru koridoru tzv. procesem SEA (viz stanovisko č.j. OÚV/139/95 ze dne 20.4.1995). Výběr konkrétní trasy dálnice D8 – 0805 byl tak proveden jen mezi dvěma téměř identickými povrchovými trasami v předčasně a nezákonně vybraném koridoru „C“. Chybí tak objektivní porovnání s jinými zkoumanými koridory pro dálnici D8 – 0805, tj. varianty „A“ a „B“.

Tuto žalobní námitku soud odmítl, a to s odkazem na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č.j. 1 As 83/2011-565. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že „... uvedenou námitku bylo třeba uplatnit již v územním řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2004, č.j. 5 A 137/2000 – 37, publ. pod č. 640/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2010, č.j. 8 As 2/2010 – 97 ve věci Společnosti ochránců životního prostředí). Stanovisko EIA je v první řadě podkladem pro územní řízení, v něm se také rozhoduje o umístění stavby na přesně určené pozemky [§ 4 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona]. Otázka, které se týká námitka stěžovatele (tj. stanovení konkrétní trasy dálnice D 8), byla předmětem územního řízení. Její posouzení ze strany správních orgánů mohlo být přezkoumáno soudem pouze v souvislosti s žalobou proti územnímu rozhodnutí. Přesně tímto způsobem ostatně stěžovatel postupoval, uplatnil tytéž námitky proti procesu SEA a stanovisku EIA v územním řízení a žalobě proti územnímu rozhodnutí. K souboru námitek stěžovatele týkajících se procesu SEA a stanoviska EIA, pokud se týkají výběru trasy dálnice D 8, nelze ve stavebním řízení přihlídnout (§ 61 odst. 1 věta třetí starého stavebního zákona). Ani z rozsudku NSS ze dne 19. 1. 2010, č.j. 1 As 91/2009 – 83, jehož se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává, nelze vyvodit opak. Předmětem stavebního řízení není umístění stavby do území (v daném případě tedy výběr konkrétní trasy

dálnice), nýbrž stanovení závazných podmínek pro provedení a užívání stavby (srov. § 66 starého stavebního zákona).“

Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci se jedná o shodnou právní problematiku, Městský soud v Praze uzavřel s tím, že i ohledně stavby s označením „*Dálnice D8, stavba 0805 Lovosice – Řehlovice, část B – most Vchynice*“ nezbyvá, než žalobní námitce nevyhovět s tím, že tato otázka měla být řešena v řízení územním, nikoliv stavebním. V podrobnostech pak soud odkazuje na argumentaci Nejvyššího správního soudu v jeho rozsudku.

Žalobce dále v žalobě žádal, aby soud přezkoumal po stránce věcné i procesní zákonnost rozhodnutí ministra životního prostředí č.j. M/100130/01 SRK/813/R-1057/00 ze dne 14. 2. 2001, kterým byly zamítnuty rozklady žalobce, Obce Řehlovice a Sdružení přátelé přírody – občanská společnost a vyhověno žádosti Ředitelství silnic a dálnic o povolení výjimky ze zákazu stavět dálnice v chráněné krajinné oblasti. Jedná se sice o rozhodnutí předběžné povahy, které je ze samostatného soudního přezkumu vyloučeno, avšak vzhledem k tomu, že Ministerstvo životního prostředí povolilo výjimku ze zákazu stavět dálnice v chráněné krajinné oblasti a ve stavebním řízení se potom povolila tato stavba dálnice, bylo rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 13. 7. 2000 č.j. 100410/00-OOP/00000/22/55/00 o povolení výjimky podle ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb. pro danou stavbu na území Chráněné krajinné oblasti České středohoří závazným podkladem pro žalované rozhodnutí. Proto žalobce žádal soud, aby v tomto přezkumném řízení přezkoumal po stránce věcné i procesní rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 14. 2. 2001, neboť nezákonnost tohoto rozhodnutí je tak závažná, že způsobila nezákonnost i žalobou napadeného rozhodnutí. Ministerstvo životního prostředí vědělo o nezákonnostech, kterých se dopustilo, ale rozhodlo se v nich pokračovat a výjimku ze zákazu stavět dálnice v chráněné krajinné oblasti (konkrétně dálnici D8 – 0805 v chráněné krajinné oblasti České středohoří) v rozporu se zákonem povolilo. Takový postup je ale v rozporu s článkem 1 Ústavy České republiky. Za nejzávažnější nezákonnost při povolení výjimky pro stavbu dálnice D8 – 0805 však žalobce považuje to, že nesplňuje základní podmínku ustanovení § 43 zákona č. 114/1992 Sb., tedy aby veřejný zájem na realizaci předložené varianty (povrchové se 2 krátkými tunely), výrazně převažoval nad veřejným zájmem ochrany přírody a krajiny v Chráněné krajinné oblasti České středohoří. Ministerstvo životního prostředí tak závažným způsobem vybočilo ze zákonných mezí správního uvážení, čímž se dopustilo porušení § 3 odst. 3 a § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. Zcela zde chybí doložení důkazu o tom, že veřejný zájem na výstavbě dálnice D8 – 0805 v předložené trase daného technického řešení výrazně převažuje nad veřejným zájmem ochrany přírody. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 13. 7. 2000 neobsahuje důvody, zjištění ani srovnání, jimiž by byl rozhodující orgán veden k názoru, že právě v trase předložené Ředitelstvím silnic a dálnic, tedy investorem, bude narušení ochranných podmínek i krajinného rázu chráněné krajinné oblasti natolik nízké, že by zde výrazně převažoval jiný veřejný zájem nad zájmem ochrany přírody. Tvrzení uvedené v odůvodnění rozhodnutí, že byly splněny zákonné předpoklady ve smyslu § 43 zákona č. 114/1992 Sb., se neopírá o žádné důkazy a nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V § 26 zákona č. 114/1992 Sb. je stanoveno, že na území chráněné krajinné oblasti je zakázáno stavět nové dálnice. Dle § 43 citovaného zákona pak výjimku bylo možné povolit pouze v případě, že jiný veřejný zájem výrazně převažoval nad veřejným zájmem ochrany přírody. S přihlédnutím k účelu zákona o ochraně přírody a krajiny je nutné

toto ustanovení vykládat tak, že výjimku lze povolit jedině v případě, kdy jiné varianty dálnice nejsou ze závažných důvodů možné, poněvadž by poškozovaly zdraví obyvatel či znemožňovaly splnění účelu, kterého má dosáhnout stavba dálnice. V souladu s citovaným ustanovením § 43 zákona mělo Ředitelství silnic a dálnic v rámci tohoto řízení doložit, že dálnici do Německa skutečně nelze objektivně řešit jinak, než trasováním přes Chráněnou krajinnou oblast České středohoří. V rámci řízení ale nebyla předložena žádná studie, analýza ani znalecký posudek, které by dokazovaly snahu Ředitelství silnic a dálnic vyhnout se území této chráněné krajinné oblasti, či vést trasu dálnice pod tímto chráněným krajinným územím tak, aby nenarušovala vzhled krajiny. K tomu žalobce poukázal na to, že v lednu 1998 nechal do spisu vložit odbornou dopravní a ekologickou studii s vyprojektovanou trasou velkokapacitní čtyřpruhové silnice mezi Prahu a Německem mimo území CHKO České Středohoří, navíc Ministerstvo životního prostředí si ještě během roku 2000 nechalo zpracovat „Studii alternativního vedení trasy D8 – stavba 805 v úseku Chotiměř – Radejčín“, která ukázala, že přes území CHKO lze vést dálnici v koridoru „B“ s tunelem Kubačka. Proces povolování výjimky ze zákona č. 114/1992 Sb., se v rozporu se zákonnými ustanoveními nesoustředil na zkoumání intenzity veřejného zájmu pro stavbu dálnice D8 – 0805 v Chráněné krajinné oblasti České středohoří a na zkoumání intenzity zájmu na její ochraně, ale navázal bez předchozího zkoumání na nezákonné akty a omezil se fakticky jen na minimalizaci některých negativních dopadů vybrané trasy koridoru „C“ v chráněné krajinné oblasti. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 13.7.2000 o výjimce se opírá o stanovisko vydané v procesu EIA, ale nebere v úvahu skutečnost, že v procesu EIA byly posuzovány jen 2 povrchové varianty v koridoru „C“, procházející přes Chráněnou krajinnou oblast České středohoří. V procesu EIA nebyly hodnoceny varianty vedené mimo Chráněnou krajinnou oblast České středohoří, např. čtyřpruhová rychlostní dálnice R28 dle studie z ledna 1998 předložené žalobcem, ani jiné koridory přecházející přes tuto chráněnou krajinnou oblast. Z protokolu z veřejného zasedání k projednání posudku EIA ze dne 27. 8. 1996 na stavbu dálnice D8 – 0805, kde byla posuzována pouze dílčí varianta s krátkými tunely v koridoru „C“, vyplývá, že orgán posuzování vlivu na životní prostředí se odmítl na tomto veřejném projednání posudku EIA zabývat jakoukoli jinou variantou vedoucí mimo chráněnou krajinnou oblast či jinými koridory. Stanovisko EIA tedy postrádá hodnocení, zda některá z ostatních variant je šetrnější k chráněné krajinné oblasti, než zmíněné dvě předložené varianty v koridoru „C“. Nelze tedy tvrdit, že stanovisko EIA, je dostačujícím podkladem pro prokázání výrazné převahy veřejného zájmu na výstavbě dálnice D8 – 0805 v chráněné krajinné oblasti a pro vydání výjimky dle § 43 zákona č. 114/1992 Sb.

Rovněž pro posuzování této žalobní námitky se soud řídil judikaturou Nejvyšší správní soud, a to tímtež rozsudkem ze dne 8. 9. 2011, č.j. 1 As 83/2011-565, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „Rozhodnutí o udělení výjimky dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny nabylo účinnosti v roce 2001. Bylo podkladem územního řízení, jak vyplývá z odůvodnění územního rozhodnutí ze dne 26. 3. 2002. Námitky proti rozhodnutí o udělení výjimky tak bylo možné uplatnit v územním řízení. Pokud snad v dané době nebyl možný samostatný soudní přezkum rozhodnutí o udělení výjimky, jak tvrdí stěžovatel, nepochybně bylo možné napadnout žalobou územní rozhodnutí a v jejím rámci se domáhat na základě § 75 odst. 2 s. ř. s. soudního přezkumu rozhodnutí o udělení výjimky. Výše označené rozhodnutí o udělení výjimky nicméně nebylo podkladem stavebního řízení, ostatně ani žalovaný nevyjmenovává ve stavebním povolení toto rozhodnutí o udělení výjimky mezi podklady, z nichž vycházel. Stěžovatel se z tohoto důvodu nemohl domáhat

jeho soudního přezkumu v rámci žaloby proti stavebnímu povolení na základě § 75 odst. 2 s. ř. s.“

Městský soud v Praze má i zde za to, že tento judikát plně dopadá i na věc nyní projednávanou, protože mu nezbývá, než tuto žalobní námitku odmítnout; v podrobnostech opět odkazuje na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu .

Konečně žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. pro nesrozumitelnost v otázce využití podmínek stanoviska EIA. Žalobce v průběhu správního řízení upozornil Ministerstvo dopravy, že mezi podklady má stanovisko EIA ze dne 15. 11. 1996, které je povinným podkladem pro vydání stavebního povolení a stavební úřady mají za povinnost do svých rozhodnutí převzít všechny jeho relevantní podmínky, případně uvést důvody, proč tak neučinily. Ministerstvo dopravy ve stavebním povolení ze dne 2. 9. 2008 uvedlo, že tyto podmínky byly splněny v rámci zpracovávání dokumentace pro územní rozhodnutí a pro stavební povolení a že vzhledem k tomu, že se jedná o stanovisko EIA vydané podle zákona č. 244/1992 Sb., speciální stavební úřad se dále připomínkou nezabýval. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž velmi podrobně uvedl, proč ministerstvo tímto postupem porušilo ust. § 115 odst. 1 stavebního zákona a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Stavební povolení je tak nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, zda a jak se ministerstvo s touto námitkou vypořádalo. Žalobce v rozkladu zmínil, že má vážné pochybnosti o tom, zda 10 konkrétních podmínek stanoviska EIA je skutečně splněno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k této námitce uvedl, že nelze pro toto stavební řízení vedené podle zákona č. 183/2006 Sb. použít zákon č. 100/2001 Sb., neboť stanovisko EIA bylo vydáno podle již zrušeného zákona č. 244/1992. Žalovaný se zásadní námitkou žalobce v rozkladu nijak pečlivě nezabýval, resp. není zřejmé, jak se s ní vypořádal a proč ani u jedné z 10 podmínek neuvedl, proč je nelze do stavebního povolení zahrnout. . Napadené rozhodnutí je navíc nepřezkoumatelné proto, že není zřejmé, jak některé z 10 uváděných podmínek stanoviska EIA mohly být již v DÚR a v DSP splněny, když z jejich obsahu vyplývá, že se jedná až o budoucí činnost. Výklad Ministerstva dopravy o použití podmínek stanoviska EIA vydaných podle různých zákonů je nesprávný, obě stanoviska jsou po věcné stránce shodná, jde o odborné stanovisko bez právní moci a bez těchto stanovisek nelze vydávat následná povolující rozhodnutí podle stavebního zákona. V případě stanoviska EIA vydaného podle zákona č. 244/1992 Sb. by pak bylo jen na volné úvaze stavebního úřadu, zda jeho další plnění bude vymáháno schválením relevantních podmínek do rozhodnutí anebo ne.

Rovněž v této věci soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu , konkrétně z jeho rozsudku ze dne 19. 1. 2010, č.j. 1 As 91/2009-83 (www.nssoud.cz). V něm Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*K otázce závaznosti stanoviska EIA zdejší soud uvádí, že posouzení vlivů na životní prostředí bylo provedeno podle zákona č. 244/1992 Sb., ovšem napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 26. 3. 2007, tj. po nabytí účinnosti zákona č. 100/2001 Sb., který provádí směrnici 85/337/EHS ze dne 27. 6. 1985, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí. Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, by měl být od 1. 5. 2004 vykládán v souladu s právem Evropské unie. Stanovisko EIA, i když bylo vydáno podle zákona č. 244/1992 Sb., by proto mělo být závazným podkladem (podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb.) pro rozhodnutí správního orgánu. článků 5, 6 a 7 (kam spadají rovněž stanoviska dotčených orgánů k posouzení vlivů) musí být brány v úvahu v povolovacím řízení. Totéž*

vyplývá rovněž se smyslu a účelu ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., které stanoví, že správní úřad, který vydává rozhodnutí nebo opatření podle zvláštních právních předpisů (dále jen "rozhodnutí"), zveřejní žádost o vydání tohoto rozhodnutí, a to vždy alespoň na internetu. Při svém rozhodování bere vždy v úvahu obsah stanoviska. Bez stanoviska nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů. V těchto řízeních a postupech je příslušný úřad dotčeným správním úřadem. Při svém rozhodování bere správní úřad vždy v úvahu obsah stanoviska. Jsou-li ve stanovisku uvedeny konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je do svého rozhodnutí; v opačném případě uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Rozhodnutí musí vždy obsahovat odůvodnění."

Městský soud v Praze tedy s ohledem na toto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na jehož odůvodnění v podrobnostech odkazuje, konstatuje, že v povolenacích řízeních, tedy včetně stavebního řízení, musí být brány v úvahu podmínky stanoviska EIA, a to bez ohledu na to, zda se jedná o stanovisko vydané za účinnosti zákona č. 100/2001 Sb., anebo za účinnosti předchozí právní úpravy, tedy zákona č. 244/1992 Sb. V každém případě tedy musí správní úřad vzít v úvahu obsah stanoviska, a jsou-li ve stanovisku uvedeny konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrnout je do svého rozhodnutí; v opačném případě uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Přitom rozhodnutí musí vždy obsahovat odůvodnění.

V projednávané věci však Ministerstvo dopravy takto nepostupovalo. Správní orgán I. v rozhodnutí z 2. 9. 2008 pouze uvedl, že podmínky ze stanoviska EIA byly splněny v rámci zpracovávání dokumentace pro územní rozhodnutí a dokumentace pro stavební povolení a že vzhledem k tomu, že se jedná o stanovisko EIA podle zákona č. 244/1992 Sb., speciální stavební úřad se dále připomínkou nezabýval. Ministr dopravy jako rozkladový orgán pak k věci uvedl, že zákon č. 244/1992 Sb. byl nahrazen novou právní úpravou, zákonem č. 100/2001 Sb., přičemž na stanoviska vydaná podle dřívějšího zákona se nevztahuje žádné ustanovení zákona č. 100/2001 Sb. – i kdyby se tato ustanovení aplikovala, Ministerstvo dopravy vyhovělo ustanovení § 10 odst. 4, a to tak, že uvedlo důvody, pro které tyto podmínky do stavebního povolení nezahrnulo.

Napadené rozhodnutí, a to i v souvislosti s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, je v této části nezákonné. Nezákonnost vyplývá z nesprávné interpretace a aplikace ustanovení zákona č. 100/2001 Sb. ve vztahu ke stanoviskům EIA, vypracovaným podle dřívějšího právního předpisu. Zde Městský soud v Praze odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, který tento právní názor vyvrací a uvádí na pravou míru. Z tohoto důvodu musel Městský soud v Praze žalobě vyhovět a napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušit. Současně soud podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm se žalovaný náležitě vypořádá s námitkou žalobce, uplatněnou v rozkladu, a v rámci své pravomoci rozkladového orgánu zajistí, aby konkrétní požadavky týkající se ochrany životního prostředí uvedené ve stanovisku EIA byly zahrnuty do stavebního povolení, případně aby bylo konkrétně odůvodněno, proč se tak nestalo.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch neměl a jeho náklady sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a uhrazeného

poštovného ve výši 49,- Kč; celkovou částku 2049,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. listopadu 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu